

Hort Botànic

La Universitat de Girona torna a obrir el pati de Les Àligues i proposa de nou una intervenció que va més enllà de la simple ocupació de l'espai. Es tracta, en aquest cas, d'una relectura, d'una evocació dels antics horts botànics, amb més de vuitanta plantes medicinals que s'han d'observar i tocar. Mireu, palpeu, fregueu amb els dits per gaudir, per olorar, per flairar la bellesa i les aromes d'un jardí de plantes d'arrels renaixentistes.

Un hort per palpar i olorar

El clos tancat d'una col·lecció botànica

La formalització (en quatre espais ortogonals) respon al pragmatisme que demana la concurrència de la celebració de les flors, però es basa en l'estructura en creu, de tradició ancestral, que disposa els quadrants amb un punt d'aigua al creuer.

Els horts claustrals medievals, curulls de plantes remeieres, simbòliques i de consum, esdevenien, amb el seu disseny, una síntesi còsmica, la il·lustració bíblica dels quatre rius del paradís. La quadrícula va continuar com a estructura racional on distribuir i classificar les plantes als primers jardins botànics universitaris i, més tard, als aristocràtics o de la Il·lustració.

Per emfasitzar el valor de la col·lecció botànica cal protegir-la en un clos tancat, com es feia als claustres o jardins medievals i renaixentistes. En aquest cas, la col·lecció és una selecció de plantes autòctones destinades a enriquir, més endavant, un recorregut en un bosquet del campus de Montilivi.

Una dotzena de jardineres fetes amb estagues contenen les plantes senyalitzades i es clouen dins d'un tancat de llors (*Laurus nobilis*). A l'entrada, ens reben dos xiprers (*Cupressus sempervirens*) i més enllà, descobrim la presència del botànic que va batejar sistemàticament les espècies: Linné.

L'ambient estètic de conjunt traspua flaires i textures forestals (estagues de castanyer, trinxat de poda i escorça...) i contrasta amb la delicadesa de les petites plantes exposades.

Linné, pare de la taxonomia botànica

Carl von Linné (Carl Linnaeus o Carolus Linnaeus), Suècia, 1707-1778, és el pare de la taxonomia moderna. Va estimular la descripció de les flors dels territoris i, així, la diversitat va passar a ser objecte d'estudi, i no només les propietats útils de les plantes. Linné, a més, va idear el sistema per classificar – en una llengua artificial que dotava a la botànica d'una útil terminologia llatina – totes les plantes que li arribaven de tot el món.

Linné, pare del “llatí botànic”, va establir el sistema de la nomenclatura binomial de les espècies. El primer nom és singular, el genèric, i correspon al gènere al que s'assigna la planta. El segon és l'epítet específic i pot ser un adjectiu, un nom o un possessiu. A més, va establir que cada planta havia de ser descrita en llatí i havia d'anar associada a un plec d'herbari.